

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

LOĎ MRTVÝCH

FRAGMENT

Magnus Chase a bohové Ásgardu Lod' mrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Magnus Chase a bohové Ásgardu – Lod' mrtvých
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MAGNUS CHASE

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVÉ ÁSGARDU

LOŤ MRTVÝCH

 FRAGMENT

*Tuto knihu věnuji Phillipu Josému Farmerovi,
jehož Svět Řeky ve mně probudil lásku k historii*

OBSAH

1	Percy Jackson dělá, co může, aby mě zabil	9
2	Falafelové sendviče s dávkou ragnaröku	17
3	Zdělám mrtvolu vlka a pár spodků.	26
4	Přihlas se hned a dostaneš druhého vlka zdarma!	34
5	Loučím se s Erikem, Erikem, Erikem a taky Erikem	44
6	Mám zlé sny o nehtech na nohou	57
7	Jsmo vypuštěni ze zálivu	66
8	V síni nakvašeného hipstera	76
9	Dočasně vegetariánem.	84
10	Mohli bychom mluvit o medovině?	93
11	Obryně dělají vlny	103
12	Chlapík s nohama	111
13	Na palubě nám exploduje děda.	121
14	Zázrak. Nic se neděje.	129
15	Opice!	137
16	Plivanec versus řetězová pila. Hádejte, kdo vyhraje	143
17	Přepadení hromadou kamení	150
18	Válím plastelínu na život a na smrt	159
19	Na návštěvě zombích rowdies	168
20	Tveirvigi = nejhorší Vigi	177
21	Zábava s operací srdce.	184
22	Mám špatnou zprávu a – no, vlastně mám jenom špatnou zprávu	193
23	Jděte za smradem chciplých žab	201
24	Hearthův otec není ve své kůži	210
25	Vymyslíme odporně děsivý plán	216
26	Šíbování s drakem.	222
27	Kamínek za odměnu	231
28	Nikdy po mně nechtějte, ať pečú srdce nepřítele	238
29	Málem je z nás norská turistická atrakce	246
30	Flám. Bomba. Díky, mami.	256
31	Oříšek pro Mallory	264
32	Mallory dostane i ostružiny	272
33	Vymyslíme děsivě odporný plán	279
34	První cena: obr! Druhá cena: dva obři!.	286
35	Pomoc na znamení	293

36	Balada o Nedorostovi, hrdinovi z chatrče.	300
37	Alex mi ukousne obličej	310
38	Skadi o všem ví, po všem střílí	317
39	Stanu se poetickým jako... jako... no, jako poeta	327
40	Mám hovor na účet volaného od Hel	333
41	Vyhlašuju dočasné příměří	343
42	Můj pomalý rozjezd.	351
43	Můj velký závěr	359
44	Jak to, že mají kanony? Já je chci taky!	367
45	Pokud pochopíte, co se stalo v téhle kapitole, dejte mi prosím vědět, protože já to netuším	373
46	Získávám nadýchaný župan	378
47	Překvapení všude kolem, a občas i příjemná	388
48	Z domu Chaseů se stává Prostor	394
	Slovníček	

Percy Jackson dělá, co může, aby mě zabil

„ZKUS TO ZNOVA,“ NAŘÍDIL MI PERCY. „A teďka bez toho umírání.“

Stál jsem na ráhnu lodi *USS Constitution*, hleděl na bostonský přístav šedesát metrů pod sebou a litoval, že neumím to, co některé druhy kondorů v nebezpečí: vyvrhnout na nepřítele smradlavé žaludeční šťávy. To bych Percyho jednoduše pozvracel a měl od něj pokoj.

Při posledním skoku, ke kterému mě donutil, což bylo sotva před hodinou, jsem si zlámal všechny kosti v těle. Kamarád Alex Fierro mě taktak stačil nahnat zpátky do hotelu Valhala, abych umřel ve vlastní posteli.

Jsem totiž bohužel *einherj*, jeden z Ódinových nesmrtelných válečníků. Neumřu natrvalo, pokud naposled vydechnu na území Valhaly. Za půl hodinky jsem se probral, čilý a zdravý jako rybička. Mohl jsem se vrátit zpátky a nachystat se na další bolest. Hurá!

„Je to fakt nutný?“ zkusil jsem smlouvat.

Percy se opíral o lanová a vítr mu čechral tmavé vlasy.

Vypadal jako normální kluk – oranžové tričko, džínsy, okopané bílé kožené reeboky. Potkat ho na ulici, nenapadne vás:

Jéé, polobožský syn Poseidóna! Chvála Olympanům! Neměl žábry ani plovací blány mezi prsty, jen oči zelené jako moře – asi tak stejného odstínu jako teď můj obličej. Jediná divná věc na něm bylo tetování na vnitřní straně předloktí – trojzubec tmavý jako ožehlé dřevo a pod ním řádek písmen SPQR.

Řekl mi, že to znamená *Sono Pazzi Quelli Romani – Tihle Římané jsou cvoci*. Měl jsem podezření, že si ze mě dělá legraci.

„Podívej, Magnusi,“ spustil na mě. „Budeš se plavit nepřátelským územím. Půjde ti po krku hromada mořských potvor a mořských bohů a kdovíčko ještě, jasný?“

„Jo, jasný.“

Tím jsem myslel: *Laskavě mi to nepřipomínej. A už mě prosím nech být.*

„Někdy se prostě stane,“ pokračoval Percy, „že tě něco shodí z lodi, možná právě z téhle výšky. Musíš se naučit, jak ten dopad přežít, neutopit se a vyplavat zpátky na hladinu, abys mohl bojovat. Bude to drsný, zvláště v ledové vodě.“

Věděl jsem, že má pravdu. Podle vyprávění mé sestřenice Annabeth měl Percy za sebou ještě nebezpečnější dobrodružství než já. (A to žiju ve Valhale a umírám nejmíň jednou denně.) Sice jsem si cenil toho, že přijel z New Yorku, aby mi dal vycvik přežití ve vodě, ale už mě začínalo unavovat, jak to vořu.

Včera mě pokousal velký bílý žralok, přiškrtila obří oliheň a požahala tisícovka našťvaných medúz. Snažil jsem se zadržovat dech, přitom jsem spolykal pár galonů mořské vody a zjistil, že deset metrů pod vodou nejsem v boji zblízka o nic lepší než na suché zemi.

Dnes ráno mě Percy provedl po téhle staré fregatě a pokoušel se mi vtlouct do hlavy základy plavby a navigace, jenže já nerozeznal zářový stěžen od zářové paluby.

A teď jsem předváděl odstrašující příklad, jak se padat nemá. Podíval jsem se dolů na palubu, odkud nás sledovali Annabeth a Alex Fierro.

„Ty to zvládneš, Magnusi!“ povzbuzovala mě Annabeth.

Alex Fierro mi ukázal zvednuté palce. Aspoň myslím. Z té výšky se to nedalo přesně poznat.

Percy se zhluboka nadechl. Zatím se mnou měl trpělivost, ale viděl jsem, že po celém víkendu už toho má taky po krk. Vždycky když se na mě podíval, cukalo mu levé oko.

„Je to jako nic, člověče,“ ujišťoval mě. „Ukážu ti to ještě jednou, jo? Skočíš jako parašutista, roztáhneš nohy a ruce jako orel křídla, abys zpomalil pád. A těsně předtím, než dopadneš do vody, se srovnáš jako šíp – hlava nahoře, nohy dole, rovný záda, stažený zadek. To poslední je zvlášť důležité.“

„Parašutista,“ opakoval jsem svědomitě. „Orel. Šíp. Zadek.“

„Správně,“ pochválil mě Percy. „Koukej.“

Skočil z ráhna a řítil se k přístavu jako dokonalý parašutista. V poslední chvíli se nasměroval nohama dolů a dopadl do vody, zajel pod hladinu a ta se málem ani nerozvlnila. Za chvíličku už byl zase nad ní a mával na mě: *Vidíš? Nic to není!*

Annabeth a Alex zatleskali.

„Dělej, Magnusi!“ zavolal na mě Alex. „Teď ty! Pochlap se!“

To měl být asi vtip. Alex se většinou cítil jako holka, ale dneska byl rozhodně kluk. Někdy mi to ujelo a použil jsem pro ni/něho špatné zájmeno a Alex mi to s oblibou vracel/a tím, že se mi nemilosrdně posmíval/a. Jak to kamarádi dělají.

Annabeth zahulákala: „To dáš, člověče!“

Temná hladina vody pode mnou se třpytila jako naleštěná kovadlina a chystala se mě rozmáchnout.

Fajn, zamumlal jsem pro sebe.

Skočil jsem.

Celé půl vteřiny jsem si byl docela jistý sám sebou. Vítr mi hvízdal kolem uší. Roztáhl jsem ruce a dokázal neječet.

Dobry, pomyslel jsem si. To zvládnou.

Najednou ke mně kdovíodkud přilétl můj meč Jack a dal se do řeči.

„Hej, *señor!*“ Na dvousečné čepeli mu zaplály runy. „Co tu blbneš?“

Zamáchal jsem rukama, zkoušel jsem se srovnat před dopadem. „Teď ne, Jacku!“

„Jo, už mi to došlo! Ty padáš! Víš, jednou jsme s Freyem padali –“

Než mi stačil vylíčit svůj fascinující příběh, praštil jsem sebou do vody.

Přesně jak mě Percy varoval, studená voda mi vyřadila z provozu celé tělo. Ponořil jsem se, ochromený chladem, vzduch se mi vymáčkl z plic. V kotnících mi tepalo, jako bych se odrazil od cihlové trampolíny. Ale aspoň jsem to přežil.

Pátral jsem po těžkých zraněních. Když jste einherj, umíte moc dobře naslouchat vlastní bolesti. Dokážete vrávorat po bitevním poli ve Valhale, smrt na jazyku, lapat po posledním dechu a přitom klidně uvažovat: *Aha, tak takové to je, když má člověk rozdrcený hrudní koš. Zajímavá zkušenost!*

Tentokrát jsem si určitě zlomil levý kotník. Ten pravý byl jen vymknutý.

Snadná náprava. Přivolal jsem si Freyovu sílu.

Z hrudi se mi rozšířilo do nohou teplo jako z letního sluníčka. Bolest pominula. Sám sebe neumím uzdravovat tak dobře jako

ostatní, ale cítil jsem, že se mi kotníky začínají hojit – jako by se mi uvnitř nohy rozlezl roj přátelských včel, potíraly zlomeniny masť a splétaly nanovo vazy.

Že to lepší, pomyslel jsem si, jak jsem tak plynul tou studenou tmou. *Ale měl bych dělat ještě něco... A jo, jasně. Dýchat.*

Do ruky mě štlouchl Jackův jílec, jako když se pes hlásí o páničkovu přízeň. Ovinul jsem prsty koženou rukojeť a on mě vytáhl nahoru, vymrštil mě nad přístav jako jezerní paní na raketový pohon. Přistál jsem na palubě lodi vedle přátel, lapal po dechu a klepal se jako ratlík.

„No páni.“ Percy couvl. „To bylo jiný kafe. Jsi v pořádku, Magnusi?“

„Jhhoo,“ zachraptěl jsem jako nachlazená kachna.

Percy si prohlížel zářící runy na mé zbraní. „Odkud se tu vzal ten meč?“

„Čau, já jsem Jack!“ představil se Jack.

Annabeth měla co dělat, aby nevyjekla. „Ono to mluví?“

„Ono?“ dopálil se Jack. „No tak, dámo, kapku úcty. Jsem *Sumarbrander*! Meč léta! Freyova zbraň! Existuju už tisíce let! A jsem sameček!“

Annabeth se zamračila. „Magnusi, když jsi mi vyprávěl, že máš kouzelný meč, nezapomněl jsi mi náhodou říct, že umí mluvit?“

„Že by?“ Upřímně, nevzpomínal jsem si.

Posledních pár týdnů byl Jack někde mimo, dělal si, co asi tak samostatné kouzelné meče dělávají ve svém volnu. S Percym jsme v soubojích používali standardní tréninkové zbraně hotelu Valhala. Nenapadlo mě, že se tu Jack jen tak zjeví a představí se. A navíc, že Jack umí mluvit, to je na něm *nejméně* zvláštní. Ale že dovede zpaměti přezpívat celé *Jersey Boys*... to je záhada.

Alex Fierro vypadal, že se moc snaží nesmát. Byl oblečený v růžové a zelené jako obyčejně, ale tenhle úbor jsem na něm ještě neviděl: šněrovací kožené boty, růžové ultra-skinny džínsy a přes ně žlutozelenou smokingovou košili a tenkou kostkovanou kravatou, volně uvázanou jako náhrdelník. K tomu tmavé ray-bany se silnými obroučkami a zelený rozčuch, prostě vypadal, jako by vypadl z obalu alba Nové vlny kolem roku 1979.

„Nezapomeň na dobrý vychování, Magnusi,“ napomenul mě. „Představ své přátele meči.“

„Jo, jasně. Jacku, tohle je Percy a Annabeth. Jsou to řeční polobohové.“

„Hmm.“ Nezdálo se, že by to na Jacka udělalo dojem. „Jednou jsem se setkal s Herkulem.“

„A kdo ne?“ zabručela Annabeth.

„Pravda,“ uznal Jack. „Ale pokud jste tady Magnusovi kámoši...“ Najednou zmlkl. Runy mu vybledly. Vyskočil mi z ruky a rozletěl se k Annabeth, čepel sebou škubala, jako by čenichala ve vzduchu. „Kde je? Kde schováváš tu kočindu?“

Annabeth zacouvala k zábradlí. „Tak pozor, meči. Udržuj si odstup!“

„Jacku, chovej se slušně,“ napomenul ho Alex. „Co to děláš?“

„Ona tu někde je,“ tvrdil Jack. Přiletěl k Percymu. „Aha! Co máš v kapse, mořskej kluku?“

„Prosím?“ Percy se tvářil trochu nervózně, když se mu kouzelný meč vznášel u pasu.

Alex si stáhl brýle na nose níž. „No, tak teď mě to zajímá taky. Co máš v kapse, Percy? Zvědavé meče to chtějí vědět.“

Percy vylovil z kapsy džínsů úplně normální pero. „Myslíš tohle?“

„TADÁ!“ rozjásal se Jack. „Co je zač tahle kráska nebeská?“

„Jacku,“ vložil jsem se do toho. „Je to pero.“

„To teda není! Předved' mi to! Předved' mi to!“

„No... jasně.“ Percy sundal čepičku pera.

Okamžitě se proměnilo ve skoro metrový meč s listovou čepelí ze zářícího bronzu. Oproti Jackovi vypadala zbraň jemná, skoro drobná, ale podle toho, jak ji Percy třímal, jsem nepochyboval, že by si s ní na bojištích Valhaly poradil.

Jack se nasměroval hrotem ke mně a runy mu rudě zaplály. „Vidíš, Magnusi? Já ti říkal, že není žádná hloupost nosit meč maskovaný jako pero!“

„Jacku, to jsem nikdy netvrdil!“ bránil jsem se. „Tos řekl *ty*.“

Percy povytáhl obočí. „Co to vy dva melete?“

„Ale nic,“ řekl jsem rychle. „Takže tohle je ten pověsný Anaklusmos? Annabeth mi o něm říkala.“

„O *ní*,“ opravil mě Jack.

Annabeth se zamračila. „Percyho meč je mečice?“

Jack se rozesmál. „No jasan.“

Percy si svůj meč prohlížel, ale mohl se mě zeptat a já bych mu z vlastní zkušenosti potvrdil, že samec se od samice na pohled těžko rozezná.

„Já ti nevím,“ mračil se. „Víš to jistě –?“

„Percy,“ obul se do něj Alex. „Respektuj pohlaví.“

„No tak jo. Je to jenom divný, že jsem to nepoznal.“

„Na druhé straně,“ rýpla si Annabeth, „jsi až do loňska taky nevěděl, že se s tím perem dá taky *psát*.“

„To bylo ubohý, chytrolínko.“

„Zkrátka!“ přerušil je Jack. „Hlavní je, že je Anaklusmos teďka tady, je krásná a potkala se se mnou! Možná bysme my dva

mohli... víte... chvilku o samotě probrat, hm, mečový záležitosti?“

Alex se ušklíbl. „To mi připadá jako fajn nápad. Necháme meče, ať se seznámí, a dáme si oběd. Magnusi, myslíš, že do sebe dostaneš falafel a neudusíš se?“

Falafelové sendviče s dávkou ragnaröku

NAJEDLI JSME SE NA ZADNÍ NÁSTAVBOVÉ PALUBĚ.
(Jen koukejte, jak se vyznám v lodních termínech.)

Po náročném dopoledni plném padání mi připadalo, že si ty cizrnové placičky a pita chleba, jogurt a studené plátky okurek vážně zasloužím, i přílohu v podobě zvláště kořeněného jehněčího kebabu. Piknik nám připravila Annabeth. Zná mě dost dobře.

Oblečení mi na sluníčku brzo uschlo. Bylo příjemné cítit ve tváři teplý větřík. Přístav brázdily plachetnice a nebe letadla, mířila z Loganova letiště do New Yorku, do Kalifornie nebo do Evropy. Celý Boston působil jako nabitý netrpělivou energií, jako když třída ve čtrnáct padesát devět čeká na zvonění, všichni se chystají vypadnout na léto z města a užít si počasí.

Co se mě týkalo, já nechtěl nic než zůstat tady.

Meče stály opodál opřené o kotouč provazu a jílci se opíraly o zábradlí. Anaklusmos vypadala jako normální neživý předmět, ale Jack se k ní tlačil blíž a blíž, balil ji a čepel mu zářila stejně tmavě bronzově jako jí. Naštěstí byl zvyklý vést jednostranné rozhovory. Vtipkoval. Lichotil jí. Naparoval se, koho všeho zná. „Víš, *Thor* a *Ódin* a já jsme byli jednou v hospodě...”

Pokud to na Anaklusmos zapůsobilo, nedala to najevo.

Percy zmačkal obal od falafelu. Kromě toho, že uměl dýchat vodu, dokázal i vdechovat jídlo.

„Tak,“ podíval se na nás. „Kdy vyplujete, lidi?“

Alex se na mě podíval s povytaženým obočím: *Jo, Magnusi. Kdy vyplujeme?*

Pokoušel jsem se tomu tématu vyhýbat celé uplynulé dva týdny, ale moc se mi to nedařilo.

„Brzo,“ prohlásil jsem. „Nevíme přesně, kam míříme ani jak dlouho to bude trvat, než se tam dostaneme –“

„To bych prosím znal,“ zahučel Percy.

„– ale musíme najít tu velkou hnusnou Lokiho loď, než o slunovratu vypluje. Kotví někde u hranic mezi Niflheimem a Jotunheimem. Odhadujeme, že to zabere pár týdnů, doplout k ní.“

„A to znamená,“ navázal Alex, „že bychom už fakt měli zvednout kotvy. Rozhodně musíme vyplout do konce týdne, ať budeme připravení, nebo ne.“

V jeho tmavých sklech se odrážela má ustaraná tvář. Oba jsme věděli, že k připravenosti máme stejně daleko jako k Niflheimu.

Annabeth si zastrčila nohy pod sebe. Dlouhé světlé vlasy měla svázané dozadu do ohonu. Na tmavě modrém tričku jí svítil žlutý nápis FAKULTA KRAJINÁŘSKÉ ARCHITEKTURY, UNIVERZITA BERKELEY.

„Hrdinové nikdy nemají čas se připravit, co?“ pokývala hlavou. „Děláme prostě, co můžeme.“

Percy přikývl. „Jo. Obvykle to vyjde. Ještě jsme neumřeli.“

„Ale ty se stejně pořád snažíš,“ šťouchla do něj loktem Annabeth. Percy ji chytil kolem ramen. Spokojeně se k němu přitulila. Dal jí pusu na světlé kudrny na temeni.

Nad tím projevem lásky se mi bolestně zkroutilo srdce.

Moc rád jsem viděl sestřenku tak šťastnou, ale připomnělo mi to, kolik je toho v sázce, jestli se mi nepovede zastavit Lokiho.

Alex a já jsme už umřeli. Nikdy nezestárneme. Budeme žít ve Valhale až do soudného dne (pokud se do té doby nenecháme zabít někde mimo hotel). Můžeme doufat, že v nejlepším případě budeme trénovat na ragnarök a odkládat tu nevyhnutelnou bitvu, o kolik staletí to jenom půjde. A pak jednoho dne vytáhneme z Valhaly s Ódinovou armádou a umřeme velkolepou smrtí, zatímco kolem nás shoří devět světů. To bude psina.

Ale Annabeth a Percy můžou žít normální život. Zvládli už střední školu, což jak mi Annabeth vysvětlila, je pro řecké polobohy ta nejnebezpečnější doba. Na podzim nastoupí na vysokou na západním pobřeží. A jestli přečkají i tu, mají slušnou šanci, že přežijí dospělost. Budou moct žít ve světě smrtelníků a nestvůry je nebudou napadat každých pět minut.

Pokud ovšem s kamarády zastavím Lokiho. Pokud ne, svět – všechny světy – za pár týdnů skončí. Ale znáte to... klídek.

Odložil jsem sendvič. Někdy mi nedokáže zvednout náladu ani falafel.

„A co vy, lidi?“ zeptal jsem se. „Vracíte se dneska přímo do New Yorku?“

„Jo,“ potvrdil Percy. „Večer hlídám. Jsem z toho na nervy!“

„Pravda,“ vzpomněl jsem si. „Máš maličkou sestřičku.“

Další důležitý život, co visí na vlásku, pomyslel jsem si.

Ale podařilo se mi usmát. „Gratuluju, člověče. Jak se jmenuje?“

„Estelle. Po babičce. No, z máminy strany, samozřejmě. Ne z Poseidónovy.“

„To se mi líbí,“ pochvaloval si Alex. „Staromódní a elegantní. Estelle Jacksonová.“

„No, vlastně Estelle *Blofisová*,“ opravil ji Percy. „Můj nevlastní táta je Paul Blofis. S tím příjmením nic nenadělám, ale malá je boží. Pět prstíků na každé ručce. Pět na nožičce. Dvě oči. Slintá jako divá.“

„Stejně jako bráška,“ poznamenala Annabeth.

Alex se rozesmál.

Úplně jsem před sebou viděl, jak Percy houpe Estellku v náruči a zpívá jí „Pod hladinou“ z Malé mořské víly. Hned mi bylo ještě bíději.

Musím to nějak zařídit a dopřát malé Estelle dost desítek let, aby měla pořádný život. Musím najít Lokiho ďábelskou loď plnou zombích válečníků, zabránit jí vyplout do bitvy a spustit ragnarök, pak znovu chytit Lokiho a dát ho zpátky na řetěz, aby už nemohl provádět ty svoje rošťárny s pálením světů. (Nebo aspoň ne tolik rošťáren.)

„Hej,“ Alex po mně hodil kus pita chleba. „Netvař se jak hromádka neštěstí.“

„Promiň.“ Snažil jsem se vypadat veseleji. Nebyla to taková hračka jako zahojit si kotník čirou silou vůle. „Těším se, že Estelle poznám, až se vrátíme z výpravy. A cením si toho, že jste vy dva přijeli do Bostonu. Fakt.“

Percy se podíval na Jacka, který pořád hučel do Anaklusmos. „Škoda, že jsem nemohl pomoci víc. Moře je,“ pokrčil rameny, „kapku nevyzpytatelný.“

Alex si protáhl nohy. „Aspoň že Magnus teď napodruhé spadl mnohem líp. Kdyby bylo nejhůř, vždycky se můžu proměnit v delfína a zachránit mu zadek.“

Percymu zacukal koutek. „Ty se umíš proměnit v delfína?“

„Jsem dítě Lokiho. Chceš to vidět?“

„Ne, věřím ti.“ Percy se zadíval do dálky. „Mám kamaráda Franka a ten je proměnlivec. Delfíny umí. A taky obří zlaté rybičky.“

Otrásl jsem se, představil jsem si Alexe jako obřího zeleno-růžového kapra koi. „My to zvládneme. Máme dobrý tým.“

„To je hlavní,“ souhlasil Percy. „Možná důležitější než si poradit na moři...“ Narovnal se a zakabonil se.

Annabeth se od něj odlepila. „Ajaj. Tenhle pohled znám. Dostal jsi nápad.“

„Táta mi jednou řekl...“ Percy vstal. Došel ke svému meči a přerušil Jacka uprostřed fascinujícího vyprávění o tom, jak vyšival obrovi bowlingový pytel. Percy vzal Anaklusmos a studoval její čepel.

„Hej, člověče,“ stěžoval si Jack. „Zrovna jsme si padli do oka.“

„Promiň, Jacku.“ Percy vytáhl z kapsy vršek pera a dotkl se jím hrotu meče. Ozvalo se tiché cinknutí a Anaklusmos se smrštila zas do podoby pera. „Jednou jsme se s Poseidónem bavili o zbraních. Řekl mi, že všichni mořští bohové mají jedno společné: když dojde na jejich kouzelné předměty, jsou hrozně ješitní a žárliví.“

Annabeth protočila panenky. „Taková jsou *všichni* bohové, co jsme potkali.“

„To je pravda,“ přisvědčil Percy, „ale ti mořští zvlášť. Triton *spává* se svým rohem z lastury. Galatea věčně leští sedlo svého kouzelného mořského koníka. A můj otec je superparanoidní, bojí se, že ztratí trojzubec.“

Myslel jsem na své první a jediné setkání s bohyní Severního moře. Nedopadlo to moc povzbudivě. Rán mi slíbila, že mě

zničí, pokud ještě někdy vpluju do jejích vod. A vážně byla posedlá svými kouzelnými sítěmi a sbírkou smetí, co v nich plave. Díky tomu se mi ji povedlo ošidit a získat od ní meč.

„Chceš říct, že proti nim budu muset nasadit jejich vlastní zbraně,“ uhodl jsem.

„Přesně tak,“ potvrdil Percy. „A taky, co jsi říkal o tom dobrém týmu – někdy by mě nezachránilo ani to, že jsem syn mořského boha, dokonce ani pod vodou. Jednou nás s Jasonem odtažila na dno Středozemního moře bouřková bohyně, jak se sakra jmenovala, jo, Kymopoleia. Byl jsem k ničemu. Jason mi zachránil zadek. Slíbil jí, že vyrobí její sběratelské kartičky a akční figurky.“

Alex se málem udusil falafelem. „Co?“

„Jde o to,“ pokračoval Percy, „že Jason o moři nic nevěděl. A stejně mě zachránil. Bylo to dost trapný.“

Annabeth se ušklíbala. „To bych řekla. Tím ses mi nepochlubil.“

Percymu zrůžověly uši do odstínu Alexových džínsů. „Zkrátka, možná se na to celé díváme špatně. Snažil jsem se tě naučit, jak si poradit v moři. Ale nejdůležitější je nasadit všechno, co máte po ruce – tým, chytrost, kouzelné předměty nepřítele.“

„A nedá se to nijak naplánovat,“ dodal jsem.

„Přesně tak!“ potvrdil Percy. „Už tě nemám co učit!“

Annabeth se zamračila. „Percy, ty tu tvrdíš, že nejlepší plán je žádný plán. Coby potomek Athény to nemůžu schválit.“

„Jo,“ přidal se k ní Alex. „A mně osobně se pořád zamlouvá můj plán proměnit se v mořského savce.“

Percy zvedl ruce. „Já jenom říkám, že nejsilnější polobůh naší generace sedí přímo tady, a já to nejsem.“ Kývl na Annabeth. „Tady chytrolínka se neumí proměňovat ani dýchat pod vodou

ani mluvit s pegasy. Neumí lítat a není supersilná. Ale je *šíleně* chytrá a umí improvizovat. A díky tomu je vražedná. Nezáleží, jestli je na zemi, ve vodě, ve vzduchu, nebo v Tartaru. Magnusi, trénoval jsi se mnou celý víkend. Myslím, že jsi měl místo toho trénovat s Annabeth.“

Annabetiny bouřkově šedé oči byly nečitelné. Nakonec zabručela: „Teda, to bylo hezký.“ Políbila Percyho na tvář.

Alex přikývl. „To nebylo špatný, Chaluhový mozečku.“

„Nezačínej s tímhle,“ zavrčel Percy.

Z přistavu k nám dolehl temný rachot otevírajících se vrat skladiště. Od boků budov se odrážely hlasy.

„To je znamení, že máme zmizet,“ uvědomil jsem si. „Tahle loď se zrovna vrátila ze suchého doku. Dneska večer ji s velkou slávou otevrou pro veřejnost.“

„Jo,“ řekl Alex. „Glamour nás nezakryje, až bude na palubě celá posádka.“

Percy povytáhl obočí. „Glamour? Myslíš jako tvůj ohoz?“

Alex si odfrkl. „Ne. Glamour je magická iluze. Síla, co zamlží zrak normálním smrtelníkům.“

„Aha,“ kývl Percy. „My tomu říkáme mlha.“

Annabeth zatahala Percyho za vlasy. „To je fuk, radši si pospěšme. Pomozte mi to tu uklidit.“

Dostali jsme se dolů na můstek, zrovna když přicházeli první námořníci. Jack se vznášel před námi, zářil různými barvami a příšerným falzetem si prozpěvoval „Walk Like a Man“. Alex se proměnil z geparda na vlka a pak na plameňáka. (Ten mu jde skvěle.)

Námořníci nám věnovali prázdný pohled a zeširoka se nám vyhnuli, nikdo nás neobtěžoval.

Jakmile jsme zmizeli z mola, proměnil se Jack v runový pří-
všek. Vklouzl mi do ruky a já si ho zas připevnil na řetízek,
který mi visel kolem krku. Nebylo mu podobné, že tak najednou
sklapl. Asi se namíchl, že jsme mu přerušili rande.

Zatímco jsme šli po Constitution Road, obrátil se Percy ke
mně. „Co to mělo být – ty proměny, ten zpívající meč? Chtěli jste
se nechat chytit?“

„Kdepak. Když předvádíš divný kouzelný kousky, poplete to
smrtelníky ještě víc.“ Bylo fajn moct naučit zase něco *jeho*. „Nějak
jim to zkratuje mozky a vyhnou se ti.“

„Hm.“ Annabeth vrtěla hlavou. „Celé ty roky se krademe jako
zloději, a přitom jsme mohli být prostě sami sebou?“

„To bys měla být *vždycky*.“ Alex šel vedle nás zase v lidské po-
době, ale ve vlasech mu ještě trčelo pár plameňáčích pírek.
„A musíte tu divnost předvádět, lidi.“

„Vezmu tě za slovo,“ řekl Percy.

„Klíďo.“

Zastavili jsme se na rohu, u parkovacích hodin tam stála Per-
cyho Toyota Prius. Potřásl jsem si s ním rukou a Annabeth mě
pořádně objala.

Chytila mě za ramena a ustaranýma šedýma očima mi pátrala
ve tváři. „Dej na sebe pozor, Magnusi. *Vrať se* v pořádku zpátky.
To je rozkaz.“

„Provedu,“ slíbil jsem. „My Chaseové musíme držet pohro-
madě.“

„Když o tom mluvíš...“ Nasadila tišší hlas. „Už jsi tam byl?“

Bylo mi, jako bych se zase řítíl volným pádem k bolestné
smrti.

„Ještě ne,“ přiznal jsem. „Zajdu tam dneska. Slibuju.“

Vyprovodil jsem je pohledem, jak prius zahýbal na První Avenue, Percy si zpíval spolu s Led Zeppeliny v rádiu a Annabeth se mu smála.

Alex si založil ruce. „Být ti dva ještě roztomilejší páreček, vyvolají jaderný výbuch roztomilosti a zlikvidují celé východní pobřeží.“

„Tak si představuješ pochvalu?“

„Tý ode mě rozhodně nikdy nic lepšího neuslyšíš.“ Podíval se na mě. „Kam jsi to slíbil Annabeth, že zajdeš?“

V puse jsem měl pocit, jako bych žvýkal alobal. „Do strýcova domu. Mám tam něco na práci.“

„Ufff.“ Alex přikývl. „Tam to nesnáším.“

Vyhýbal jsem se tomu úkolu už týdny. Nechtělo se mi do toho samotnému. A nechtělo se mi říkat si někomu z dalších kamarádů – Samirah, Hearthstoneovi, Blitzenovi nebo někomu z bandy z devatenáctého patra hotelu Valhala. Připadalo mi to moc osobní, moc bolestné. Ale Alex už se mnou v Chaseově domě byl. Pomyšlení, že půjde se mnou, mi nevadilo. Vlastně, jak mi s překvapením došlo, moc jsem *chtěl*, aby mě tam doprovodil.

„Hm...“ Vykašlal jsem poslední falafel a mořskou vodu. „Chceš jít se mnou do strašidelného domu a prohledat věci mrtvého chlapa?“

Alex se rozzářil. „Už jsem si myslel, že se nezeptáš.“

Zdělím mrtvolu vlka a pár spodků

„TO JE NOVINKA,“ podotkl Alex.

Přední dveře vily byly násilím otevřené, závora vylomená z futer. V hale na orientálním koberečku se válela mrtvola vlka.

Otřásl jsem se.

V devíti světech se nemůžete pořádně rozmáchnout bitevní sekerou, abyste netrefili nějakého vlka: je tu Fenrir, Ódinovi vlci, Lokiho vlci, vlkodlaci, velcí zlí vlci a nezávislí malí vlci na volné noze, kteří za správnou cenu zabijí kdykoli kohokoli.

Ten mrtvý vlk v hale strýce Randolpha hodně připomínal netvory, kteří přede dvěma roky napadli mou mámu v tu noc, kdy umřela.

U střapatého černého kožichu se mu držely pramínky modrého luminiscenčního světla. Na temeni hlavy měl vypálenou vikingskou runu, ale chlupy kolem byly tak hrozně sežehnuté, že jsem nepoznal, co je to za symbol. Můj kamarád Hearthstone by to možná poznal.

Alex obešel celou mrtvolu. Nakopl ji do žeber. Tvor, velký jako poník, zůstal příhodně mrtvý.

„Tělo se nerozplynulo,“ poznamenal. „Nestvůry se obvykle

brzo rozpadnou, když je zabiješ. U tohohle je ještě cítit spálený kožich. Muselo se to stát nedávno.“

„Myslíš, že je to nějaká past?“

Alex se ušklíbl. „Myslím, že tvůj strýc věděl pár věcí o magii. Ten vlk šlápl na koberec, spustil tu runu, a *bum ho!*“

Vzpomněl jsem si na doby, když jsem se jako bezdomovec vloupával do domu strýčka Randolpha a kradl mu jídlo, probíral se pracovním nebo se tu jen tak potloukal. A žádné *bum mě* se nikdy nestalo. Vždycky jsem si myslel, že Randolph na zabezpečení domu maličko kašle. Teď se mi dělalo zle, když jsem si pomyslel, že jsem mohl skončit mrtvý na rohožce s runou vypálenou na čele.

Že by právě kvůli téhle pasti Randolph ve své poslední vůli tolik chtěl, ať s Annabeth zajdeme do domu, ještě než bude náš? Pokoušel se snad o pomstu ze záhrobí?

„Myslíš, že je zbytek domu bezpečný?“ zeptal jsem se.

„Kdepak,“ odpověděl Alex vesele. „Tak jdeme na to.“

Nahoře jsme žádné další mrtvé vlky neobjevili. Do obličejů nám nevybuchly žádné runy. To nejstrašnější jsme našli v Randolphově ledničce: z prošlého jogurtu, zkyslého mléka a plesnivé mrkve se tam vyvíjela nějaká nová životní forma. Strýc, ten starý padouch, mi ve spíži nenechal ani čokoládu.

Ve druhém patře se nic nezměnilo. Do Randolphovy pracovny se oknem s barevným sklem linulo slunce, barvilo červeným a oranžovým světlem police knih a vitríny s vikingskými artefakty. V rohu stál velký runový kámen s vytesanou rudou rozštělenou tváří vlka (koho jiného). Prohlédl jsem dokumenty, hledal něco nového, něco důležitého, ale nenašel jsem nic, co bych tu neviděl posledně.

Vzpomínal jsem, jakže se to psalo v Randolphově závěti, kterou mi Annabeth poslala.

Je nesmírně důležité, žádal Randolph, aby můj milovaný synovec Magnus co nejdříve prohlédl mé pozemské statky. Zvláštní pozornost by měl věnovat mým papírům.

Nevěděl jsem, proč tohle Randolph do závěti napsal. V zásuvkách stolu jsem nenašel žádný dopis adresovaný mně, žádnou srdečnou omluvu jako *Drahý Magnusi, promiň, že jsem dopustil, abys přišel o život, a že jsem tě zradil, když jsem se spolčil s Lokim, že jsem pak bodl tvého přítele Blitzena a nakonec tě nechal skoro znovu zabít.*

Nenechal mi tam ani heslo k wifině.

Podíval jsem se z okna pracovny. Přes ulici v parku Commonwealth Mall lidé venčili psy, házeli si frisbee, užívali si hezké počasí. Socha Leifa Eriksona stála na podstavci a hrdě vystavovala svou kovovou podprsenku, sledovala provoz na Charlesgate a možná uvažovala, proč nestojí ve Skandinávii.

„Takže.“ Alex ke mně popošel. „Tohle všechno jsi zdědil, co?“

Po cestě sem jsem mu v kostce vypověděl, co stojí ve strýcově poslední vůli, ale pořád se tvářil nevěřícně, skoro pohoršeně.

„Randolph odkázal dům Annabeth a mně,“ řekl jsem. „Já jsem technicky vzato mrtvý. To znamená, že všechno patří Annabeth. Randolphovi právníci kontaktovali jejího tátu a ten to řekl jí a ona to řekla mně. Poprosila mě, ať to tu prohlídnu,“ pokrčil jsem rameny, „a rozhodnu, co s tím barákem udělat.“

Alex vzal z nejbližší police zarámovanou fotku strýce Randolpha s jeho ženou a dcerami. Caroline, Emmu ani Aubrey jsem nikdy nepotkal. Umřely za bouře na moři už dávno. Ale vídal jsem je v nočních můrách. Věděl jsem, že byly tou pákou, kterou

Loki nasadil, aby strýce získal. Sliboval mu, že se s rodinou zas sejde, pokud mu pomůže uniknout z pout... A vlastně ani nehlhal. Když jsem strýce Randolpha viděl naposled, řítil se do propasti přímo do Helheimu, země neuctívaných mrtvých.

Alex fotku obrátil, možná si myslel, že na druhé straně najde tajný vzkaz. Posledně jsme v téhle pracovně objevili pozvánku na svatbu a ta nás zavedla do nejruznějších malérů. Tentokrát tu žádná tajná zpráva nebyla – jen čistý hnědý papír, na který se dalo dívat s mnohem lehčím srdcem než na usmívající se tváře mých mrtvých příbuzných.

Alex položil obrázek zpátky na polici. „Annabeth je fuk, co uděláš s domem?“

„Zhruba jo. Má toho teď dost se školou a znáš to, s těmi polobožskými věcmi. Jenom jí mám dát vědět, jestli najdu něco zajímavého – stará fotoalba, něco z rodinné historie a tak.“

Alex nakrčil nos. „Rodinná historie.“ Tvářil se úplně stejně znechuceně a zároveň trochu zaujatě, jako když nakopl toho mrtvého vlka. „A co je nahoře?“

„To vlastně nevím. Když jsem byl malý, nesměli jsme si tam hrát. A když jsem se sem poslední dobou vloupával...“ Rozhodil jsem rukama. „Tak daleko jsem se nikdy nedostal.“

Alex na mě hleděl přes vršek brýlí a jeho tmavě hnědé oko a jantarové oko vypadaly jako dva nesourodé měsíce vycházející nad obzor. „To zní zajímavě. Jdeme tam.“

Ve třetím podlaží byly dvě velké ložnice. Ta vpředu byla sterilně čistá, studená a neosobní. Dvě dvojité postele. Prádelník. Holé stěny. Možná pokoj pro hosty, i když se mi nezdálo, že by Randolph někdy někoho hostil. Nebo to snad býval pokoj Emmy a Aubrey. Pokud ano, pak strýc zlikvidoval všechny stopy jejich

osobností a nechal po nich uprostřed domu prázdnotu. Nezdržovali jsme se tam.

Druhá ložnice musela patřit Randolphovi. Vonělo to tam po staré hřebíčkové kolínské. U zdí police zatuchlých knih. Odpadkový koš plný obalů od čokoládových tyčinek. Randolph asi spořádal celou svou zásobu, než odešel pomáhat Lokimu zničit svět.

Ani jsem se mu nedivil. Jak vždycky říkám: *Nejdřív sněž čokoládu a svět zničí až potom.*

Alex vyskočil na sloupkovou postel. Nadskakoval tam a šklebil se, péra kvílela.

„Co blbneš?“ zeptal jsem se.

„Dělám randál.“ Naklonil se a prohlížel zásuvku Randolphova nočního stolku. „Koukejme na to. Kašlavy pastilky. Kancelářský sponky. Zmačkaný kapesníky, na ty nesáhnu. A...“ Hvízdal. „Páni! Léky na trávení! Magnusi, všechny tyhle poklady jsou teď tvoje!“

„Ty jsi ale magor.“

„Líp mi zní *pozoruhodně divný patron.*“

Prohledali jsme zbytek pokoje, i když jsem vlastně netušil, co hledám. *Žvláštní pozornost by měl věnovat mým papírům*, zdůraznil Randolph. Asi nemyslel posmrkané papírové šnuptychly.

Annabeth moc informací od Randolphových právníků nevytáhla. Vypadalo to, že strýc změnil poslední vůli den před smrtí. To mohlo znamenat, že věděl, že už nebude žít dlouho, vyčítal si, že mě zradil, a chtěl mi nechat nějaký poslední vzkaz. Nebo taky, že tu vůli změnil, protože mu to Loki nařídil. Ale pokud to byla past a měla mě sem nalákat, co dělá ten mrtvý vlk v hale?

V Randolphově skříní jsem žádné papíry nenašel. Koupelna nebyla ničím zvláštní, až na výjimečnou sbírku poloprázdných

lahviček kloktadel. Šuplík se spodním prádlem byl nacpaný námořnický modrými slipy, stačilo by to pro celou eskadru Randolphů – všechny dokonale naškrobené, nažehlené a poskládané. Pro některé věci mi chybí vysvětlení.

V dalším patře dvě další prázdné ložnice. Nic tak nebezpečného jako vlci, vybuchující runy ani stařecké spodáry.

V nejvyšším patře byla rozsáhlá knihovna, ještě větší než ta v Randolphově pracovně. Na policích sbírka různých románů. V rohu zastrčená malinká kuchyňka i s miniledničkou a elektrickou konvicí a – PROKLÍNÁM TĚ, RANDOLPHE! – ani stopou po čokoládě. Z oken byl výhled na zelené střechy čtvrti Back Bay. Na druhém konci pokoje vedly schody nahoru, zřejmě na střechu.

U krbu stálo od pohledu pohodlné kožené křeslo. Uprostřed mramorové obruby krbu byla vytesaná (jak jinak) rozšklebená vlčí hlava. Na římse, na stříbrném trojnohém stojánku, spočíval severský roh na pití s koženým řemínkem a stříbrným lemováním s runami. Podobných jsem ve Valhale viděl tisíce, ale překvapilo mě, že ho měl i Randolph. Nikdy mi nepřipadal jako velký násoska medoviny. Možná z toho usrkával čaj Earl Grey.

„*Madre de Dios*,“ žasl Alex.

Vytřeštil jsem na něj oči. Bylo to poprvé, co jsem ho slyšel mluvit španělsky.

Zaťukal na jeden zarámovaný obrázek na stěně a zlomyslně se na mě zašklebil. „*Prosím*, řekni mi, že to jsi ty.“

Byl to záběr mé mámy s jejím obvyklým rošťáckým účesem a zářivým úsměvem, v džínách a flanelce. Stála ve vykotlaném kmeni platanu a ukazovala do objektivu malého Magnuse – s chumáčem bílého zlata na hlavě, uslintaného, s vykulenýma šedýma očima, které jako by se ptaly: *Co tu sakra dělám?*

„Jo, to jsem já.“

„Byl jsi *ukrutně* roztomilý.“ Alex se na mě podíval. „Kdy se to podělalo?“

„Haha.“

Prohlížel jsem si fotky na stěně. Překvapilo mě, že si strýc Randolph vyvěsil moji a máminu fotku na místo, kde ji musel vidět pokaždé, když si sedl do toho pohodlného křesla. Skoro jako by mu na nás záleželo.

Další fotka ukazovala tři Chaseovy sourozence jako děti – Natalii, Fredericka a Randolpha – všechny navlečené ve vojenských uniformách z druhé světové, ohánějící se falešnými puškami. Halloween, usoudil jsem. Vedle visela fotka mých prarodičů: zakaboněný bělovlasý pár v odporných kostkovaných svršcích ze sedmdesátek, jako by se chystal buď do kostela, nebo na diskotéku pro seniory.

Musím se přiznat: nevěděl jsem pořádně, kdo z těch dvou je děda a kdo babička. Umřeli dřív, než jsem je mohl poznat, ale podle fotek to zřejmě byla jedna z těch dvojic, které se sobě postupně začínou podobat, až jsou skoro k nerozeznání. Stejná bělovlasá přilba. Stejně brýle. Stejný jemný knír. Na fotce za nimi na zdi viselo pár vikingských artefaktů, včetně toho rohu na medovinu. Netušil jsem, že taky patřili k té severské záležitosti. Napadlo mě, jestli se někdy vypravili do devíti světů. To by vysvětlovalo jejich zmatené, trochu šilhavé výrazy.

Alex studoval tituly knih na policích.

„Něco zajímavýho?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „*Pán prstenů*. To není špatný. Sylvia Plathová. Dobrý. Á, *Levá ruka tmy*. Tu knížku miluju. Ostatní... pff. Trochu moc mrtvejch bílejších chlapů na můj vkus.“

„Já jsem taky mrtvej bílej chlap,“ upozornil jsem ho.

Alex povytáhl obočí. „Jo, přesně tak.“

Netušil jsem, že je Alex čtenář. Rád bych se zeptal, jestli má rád něco z mých oblíbených, Scotta Pilgrima nebo třeba Sandmana. To byli pozoruhodně divní patroni. Ale řekl jsem si, že není vhodná doba na debaty knižního klubu.

Pátral jsem v policích po denících nebo tajných skrýších.

Alex se zatoulal ke schodům. Zadíval se nahoru a jeho tvář najednou nabrala stejnou barvu jako vlasy. „Hm, Magnusi? Tohle bys měl vidět.“

Došel jsem k němu.

Nahoře nad schody byl klenutý poklop z plexiskla vedoucí na střechu. A za ním přecházel a vrčel další vlk.

Přihlas se hned a dostaneš druhého vlka zdarma!

„JAK TO CHCEŠ ŘEŠIT?“ zeptal jsem se.

Alex si od poutek na opasku odepnul zlatý drát, který sloužil jako ozdoba, řezačka na hlinu a jako zbraň. „Říkal jsem si, že ho zabijeme.“

Vlk vrčel a chňapal po poklopu. Na plexiskle zářily magické runy. Vlkovi už na tlamě doutnaly a pálily se chlupy z pokusů vtrhnout dovnitř.

Uvažoval jsem, jak dlouho je asi na střeše a proč se nezkusil dostat dovnitř jinudy. Možná nechtěl skončit mrtvý jako jeho kamarád dole. Nebo si vzal do hlavy, že pronikne do tohoto pokoje.

„Něco chce,“ tipoval jsem.

„Zabít nás,“ odhadoval Alex. „A proto musíme dřív zabít my jeho. Chceš otevřít ten poklop, nebo –“

„Počkej.“ Normálně bych proti zabití zářícího modrého vlka rozhodně nic neměl, ale něco na tom zvířeti bylo divné... to, jak ty studené tmavé oči hleděly kamsi skrz nás, jako by pátraly po jiné kořisti. „Co když ho pustíme dovnitř?“

Alex na mě zíral, jako by mi přeskočilo. To dělal často. „Chceš ho pozvat na čaj? Nebo mu půjčit něco na čtení?“

„Kvůli něčemu sem musel přijít,“ stál jsem na svém. „Někdo sem ty vlky pro něco poslal – možná pro to, co hledám i já.“

Alex se zamyslel. „Podle tebe ty vlky poslal Loki.“

Pokrčil jsem rameny. „Loki už je zkrátka takovej.“

„A když toho vlka pustíme dál, možná najde, co hledá.“

„A medicína na trávení to asi nebude.“

Alex si uvolnil kostkovanou kravatu ještě víc. „Fajn. Otevřeme poklop, zjistíme, kam vlk půjde, a *pak* ho zabijeme.“

„Správně.“ Stáhl jsem si z řetízku na krku runový přívěsek. Jack narostl do podoby meče, ale připadal mi těžší než obvykle, jako by trucoval.

„Co je zas?“ povzdychl si těžce. „Nevidíš, že umírám na zlo-mený srdce?“

Mohl jsem namítnout, že umřít nemůže a že žádné srdce nemá, ale napadlo mě, že by to ode mě nebylo hezké. „Promiň, Jacku. Musíme vyřídít vlka.“

Uvedl jsem ho do obrazu.

Jackova čepel fialově zaplála. „Ale ta ostří, co má Anaklus-mos,“ řekl zasněně. „Všiml sis těch ostří?“

„Jo. Parádní. Tak co kdybychom teďka Lokimu zabránili vyplout s Lodí mrtvých a zahájit ragnarök? Pak ti domluvíme další rande s Anaklusmos.“

Další těžký povzdech. „Vlk. Střecha. Poklop. Mám to.“

Ohlédl jsem se na Alexe a málem jsem vyjekl. Když jsem se nedíval, stal se z něj velký exemplář vlka.

„To se fakt musíš proměňovat za mými zády?“ zeptal jsem se.

Alex se zazubil jako šelma a odhalil tesáky. Ukázal čumákem na vršek schodů: *Na co čekáš? Jsem vlk. Já ten poklop otevřít ne-umím.*

Vylezl jsem na vršek schodů. Bylo tam jako ve skleníku. Vlk za poklopem čenichal a chňapal po plexiskle, zůstávaly tam po něm škrábance a sliny. Runy ochranné bariéry mu musely moc chutnat. Takhle blízko nepřátelskému vlkovi se mi chlupy na zátylku točily do vývrtky.

Co se stane, když otevřu poklop? Zabijí mě runy? Zabijí vlka? Nebo se prostě deaktivují, když ho sem pustím z vlastní vůle, protože je to vysloveně ta největší pitomost, jakou jsem mohl udělat?

Vlk znova zaslintal na plexisklo.

„Hej, kámo,“ spustil jsem na něj.

Jack mi v ruce zahučel. „Co je?“

„Ty ne, Jacku. Mluvím s vlkem.“ Usmál jsem se na to zvíře a pak mi došlo, že ukázat zuby znamená pro šelmu provokaci. Radši jsem našpulil pusu. „Pustím tě dovnitř. Není to ode mě pěkný? Pak si klidáňko půjdeš pro to, pro co jsi přišel, protože vím, že zabít mě jsi nepřišel, vid', že ne?“

Vlkovo vrčení mě moc neuklidňovalo.

„No tak jo,“ rozhodl jsem se. „Raz, dva, tři!“

Zatlačil jsem na poklop vší silou einherje, donutil vlka couvnout zpátky a vtrhl na plochou střechu. Stihl jsem zaznamenat gril, pár květináčů s přerostlými ibišky a dvě lehátka s úchvatným výhledem na řeku Charles. Nejradši bych strýce Randolpha praštil, že mi zatajil tak parádní místo na grilovačku.

Vlk vyšel zpoza poklopu a zavrčel, srst se mu zježila jako strhátá hřbetní ploutev. Jedno oko měl oteklé a neviděl na něj, víc-ko mu spálila runová past mého strýce.

„Ted'?“ zeptal se Jack bez velkého nadšení.

„Ještě ne.“ Napjal jsem nohy, připravený vrhnout se do akce,

jakmile bude třeba. Ukázat tomuhle vlkovi, jak umím bojovat... nebo třeba jak umím zdrhat, podle toho, co si vyžádá situace.

Vlk si mě změřil jedním zdravým okem. Znechuceně si odrfl a rozběhl se po schodech do domu.

Nevěděl jsem, jestli si mám oddechnout, nebo se urazit.

Pospíchal jsem za ním. Když jsem se dostal pod schody, Alex a vlk na sebe vrčeli uprostřed knihovny. Cenili zuby a obcházeli se dokola, pátrali po známkách strachu nebo slabosti. Ten modrý vlk byl mnohem větší a taky strašidelnější díky neonovým pramínkům, které se mu linuly z kožichu. Ale zároveň byl napůl slepý a škubal sebou bolestí. Alex, jak už má ve zvyku, nevypadal, že by ho to zastrašilo. Zastavil se na místě a druhý vlk kolem něj přecházel.

Jakmile si byl náš zářivý modrý host jistý, že Alex nemíní zaútočit, zvedl čumák a začenichal ve vzduchu. Čekal jsem, že se rozběhne k policím, chňapne nějakou tajnou knihu nebo námořní mapy nebo třeba příručku *Jak zastavit Lokiho Loď mrtvých ve třech snadných krocích!* Ale vlk se vrhl ke krbu, skočil na římsu a popadl do tlamy roh.

Nějaká zpožděná část mého mozku si pomyslela: *Hm, asi bych ho měl zastavit.*

Alex mě předběhl. Jediným pлавným pohybem se proměnil zpátky do lidské podoby, popošel dopředu a máchl garotou, jako by házel bowlingovou koulí. (Vlastně mnohem elegantněji. Viděl jsem ho – pardon, ji – při bowlingu a moc pлавné to nebylo.) Zlaté lanko se vlkovi ovinulo kolem krku. Alex škubl a zbavil vlka všech budoucích problémů s bolením hlavy.

Bezhlavá mrtvola spadla na koberec. Začala syčet a rozpadat se, až po ní zbyl jenom roh a pár chumáčů z kožichu.

Jackova čepel mi v ruce ztěžkla. „No fajn. Takže jsi mě nakonec ani nepotřeboval. Půjdu psát milostný básničky a pobřečet si.“ Scvrkl se zase na runový přívěsek.

Alex se sehnul pro roh. „Napadá tě, na co je vlkovi ozdobná nádoba na pití?“

Klekl jsem si vedle něj. Vzal jsem roh a podíval se dovnitř. Byla tam srolovaná a nacpaná malá kožená knížka, něco jako notýsek. Vytáhl jsem ji a uhladil stránky: nákresy vikingských run a mezi nimi odstavce napsané drobným ležatým písmem strýce Randolpha.

„Tak si myslím,“ oznámil jsem, „že jsme objevili toho pravého mrtvého bílého spisovatele.“

Usadili jsme se do lehátek na střeše.

Listoval jsem strýcovým zápisníkem a snažil se vyznat v těch horečných náčrtech run a potrhých odstavcích a Alex se rozvaloval a lil do sebe kvajávový džus z rohu.

Proč měl strýc Randolph v ledničce v knihovně zrovna kvajávový džus, to vám nepovím.

Každou chvíli, jen aby mě naštvál, Alex přehnaně usrkl a oblízl si rty. „Ááááá.“

„Víš jistě, že je bezpečné pít z toho rohu?“ napadlo mě. „Možná je prokletý nebo co.“

Alex se chytil za krk a dělал, že se dusí. „Bože, ne! Měním se v žábu!“

„Nech toho laskavě.“

Ukázal na zápisník. „Už jsi něco našel?“

Zíral jsem na stránky, runy mi tancovaly před očima. Zápisky byly ve směsi jazyků: ve staré norštině, švédštině a něco jsem ani

nepoznal. Nebyl jsem moudrý ani z toho, co bylo napsané anglicky. Připadal jsem si, jako bych se pokoušel číst učebnici kvantové fyziky pro pokročilé v zrcadle.

„Většinu nerozumím,“ přiznal jsem. „Na prvních stránkách to vypadá, jako by Randolph pátral po Meči léta. Něco z těch poznámek dává smysl. Ale tady na konci...“

Posledních pár stránek bylo načmáráno ve spěchu. Randolphův rukopis začal být roztřesený a horečný. Na papíru byly zaschlé skvrny od krve. Vzpomněl jsem si, že v hrobce vikingských zombiů v Provincetownu přišel o několik prstů. Ty stránky možná napsal potom tou druhou, nedominantní rukou. Jeho neohrabané písmo mi připomnělo, jak jsem psával na základce, když mě učitelka nutila psát pravou rukou.

Na poslední stránku Randolph naškrábal mé jméno: *Magnus*.

Pod ním načrtl dva hady propletené do číslice osm. Bylo to nakreslené mizerně, ale já ten symbol poznal. Alex měl to samé vytetované vzadu na krku: znamení Lokiho.

Pod tím byl výraz, který mi připadal jako ze staré severštiny: mjöð. A pak poznámky v angličtině: *Možná L. zastaví Bolverkův brousek > strážce. Kde?*

Poslední slovo se táhlo dolů, otazník byl jen zoufalý klikyhák.

„Co na to říkáš?“ Podal jsem knihu Alexovi.

Zamračil se. „To je jasný symbol mé mámy.“

(Čtete dobře. Loki je v zásadě mužský bůh, ale čirou náhodou je Alexova matka. Bylo by to na dlouhé vysvětlování.)

„A to ostatní?“

„Tohle slovo vypadá jako vikingské mňau. Třeba mají skandinávské kočky přízvuk?“

„Takže to chápu dobře, že nerozumíš staré norštině, nebo co je to za jazyk?“

„Magnusi, možná tě to šokuje, ale já neumím všechno na světě. Jenom skoro všechno z toho nejdůležitějšího.“

Zašilhal na stránku. Když se soustředil, levý koutek mu začal škubat, jako by se bavil nějakým tajným vtípkem. Ten tik mě rozčiloval. Rád bych věděl, co mu připadá tak legrační.

„Možná L. zastaví,“ četl Alex. „Řekněme, že myslí Lokiho. Bolverkův brousek. Myslíš, že je to něco jako brousek Skofnung?“

Otrásl jsem se. O kámen Skofnung a meč Skofnung jsme přišli při svatební oslavě v Lokiho jeskyni. Tehdy bůh unikl z pout, která ho držela tisíc let. (No jo, stalo se.) Ten brousek už jsem nechtěl nikdy znova vidět.

„Doufám, že ne,“ povzdechl jsem si. „Slyšel jsi někdy jméno Bolverk?“

„Ne.“ Alex dopil kvajávový džus. „Ale tenhle roh se mi zamlouvá. Bude ti vadit, když si ho nechám?“

„Je tvůj.“ Představa, že si Alex bere suvenýr z našeho rodinného sídla, mi připadala podivně zábavná. „Takže jestli Randolph chtěl, abych tu knihu našel, a Loki poslal vlky, aby ji přinesli dřív, než se k ní dostanu –“

Alex mi hodil zápisník zpátky. „Pokud je pravda, cos řekl, a pokud to není past a pokud ty zápisky nejsou blábolení šílence?“

„Hm... jo.“

„Takže nejlepší scénář: tvůj strýc vymyslel, jak zastavit Lokiho. Nemohl to provést sám, ale doufal, že ty to zvládneš. Zahrnuje to brousek, Bolverka a možná nějakou skandinávskou kočku.“

„Když to říkáš takhle, nezní to moc slibně.“

Alex šťouchl do špičky rohu. „Promiň, že propichuju tvou bublinu, ale většina plánů, jak zastavit Lokiho, stojí za houby. To už víme.“

Překvapila mě hořkost v jeho hlase.

„Myslíš ty svoje tréninky se Sam,“ uhodl jsem. „Jak to jde?“

Odpověděl mi výraz v jeho tváři.

Jednou z mnoha Lokiho otravných vlastností bylo to, že dokázal svým dětem nařídit, aby v jeho přítomnosti dělaly, co se mu zlíbilo. Rodinné sešlosti musely být dost otrava.

Alex byl výjimka. Nějak se naučil odolávat Lokiho síle a posledních šest týdnů se to pokoušel naučit i svou nevlastní sestru Samirah al-Abbásovou. Ani jeden o těch trénincích moc nemluvil, a to napovídalo, že to stojí za starou belu.

„Snaží se,“ vymáčkl ze sebe Alex. „A je to tím těžší, že...“ Zarázil se.

„Co?“

„Ale nic. Slíbil jsem, že o tom nebudu mluvit.“

„Teď jsem fakt zvědavý. Mezi ní a Amirem všechno klope?“

Alex si odfrkl. „To jo. Pořád jsou šíleně zamilovaní a sní o tom, jak se vezmou. Přísahám, že kdyby ti dva neměli mě jako křena, provedou nějakou šílenost, třeba se chytí za ruce.“

„Tak s čím je problém?“

Alex nad tou otázkou mávl rukou. „Já jenom říkám, ať nevěříš všemu, co se od strýce Randolpha dozvíš. Těm radám v zápisníku. Tomuhle domu. Ničemu, co zdědíš od rodiny... *nikdy* to není jenom tak.“

Znělo to od něj divně, vzhledem k tomu, že si zrovna užíval fantastický výhled z Randolphovy střechy a popíjel chlazený

kvajávový džus z jeho vikingského rohu. Měl jsem ale pocit, že nemyslí zrovna mého svérázného strýčka.

„Ty o své rodině nikdy moc nemluvíš,“ napadlo mě. „Myslím o smrtelné rodině.“

Změřil si mě zachmuřeným pohledem. „A teď s tím začínat nebudu. Kdybys věděl jenom *půlku* –“

PLESK! Zahemžila se černá pírká a na špičce Alexovy boty přistál havran.

V Bostonu se volně žijící havrani jen tak nevidí. Kanadské husy, raci, kachny, holubi, dokonce i jestřábi, to jo. Ale když vám na botě přistane tahle obrovská černá potvora, může to znamenat jenom jedno: vzkaz z Valhaly.

Alex natáhl ruku. (Sami to nezkoušejte. Havrani umějí pořádně klovnout.) Pták mu skočil na zápěstí, vyzvrátil mu přímo do dlaně tvrdou kuličku velkou jako pekanový ořech a uletěl. Mise splněna.

Ano, naši havrani doručují zprávy zvracecí poštou. Mají přirozenou schopnost vyvrhnout nestravitelné látky jako kosti a chlupy, takže jim vůbec nevadí spolknout kapsli se zprávou, přeletět s ní devět světů a vyklopit ji správnému příjemci. *Já* bych tohle dělat nechtěl, ale nikomu to neberu.

Alex otevřel kuličku. Rozložil dopis a dal se do čtení. Koutek pusy mu začal zase cukat. „Je to od Týdžej,“ oznámil mi. „Vypadá to, že dneska odplouváme. Vlastně hned teď.“

„Co?“ Vzpřímil jsem se na lehátku. „Proč?“

Samozřejmě jsem věděl, že nám dochází čas. Musíme vyrazit brzo, abychom se k Lokiho lodi dostali do letního slunovratu. Ale je velký rozdíl mezi *brzo* a *hned teď*. Hned teď bych si dokázal odpustit.

Alex četl dál. „Něco o přílivu. Já nevím. Radši půjdu vytáhnout Samirah ze školy. Má mít matiku. Nebude nadšená.“

Vstal a podal mi ruku.

Nechtělo se mi zvedat se. Chtěl jsem zůstat tady na terase s Alexem a dívat se, jak odpolední sluníčko barví řeku z modré na jantarovou. Mohli jsme si přelouskat nějaký Randolphův starý paperback. Mohli jsme mu vyzunknout všechen kvajákový džus. Ale ten havran na nás vyzvracel rozkazy. S havraními zvrátky se polemizovat nedá.

Chytil jsem se a vyškrábal se na nohy. „Mám jít s tebou?“

Alex se zamračil. „Ne, pitomče. Ty musíš zpátky do Valhaly. To ty jsi ten s lodí. A když je o tom řeč, už jsi řekl ostatním o té –?“

„Ne,“ přerušil jsem ho a obličej mi hořel. „Ještě ne.“

Alex se rozesmál. „To bude zajímavý. Na mě a Sam nečekej. Dohoníme vás někde po cestě!“

Než jsem se stačil zeptat, co tím myslí, proměnil se v plameňáka, vznesl se a udělal bostonským pozorovatelům ptáků z dnešního dne hotové Vánoce.

Loučím se s Erikem, Erikem, Erikem a taky Erikem

LEGENDA PRAVÍ, že Valhala má pět set čtyřicet dveří, příhodně rozmístěných po devíti světech pro snadný přístup.

Legenda už se nezmiňuje o tom, že jeden z těch vstupů je v obchodě Forever 21 na Newbury Street, hned za stojanem s dámským sportovním oblečením.

Normálně tenhle vstup nepoužívám rád, ale je nejblíž k domu strýčka Randolpha. Nikdo ve Valhale mi neuměl vysvětlit, proč máme bránu zrovna ve Forever 21. Někdo tvrdí, že to tam zbylo z dob, kdy ten dům ještě nebyval obchod. Osobně si myslím, že to je jeden z Ódinových drobných vtípků, protože spouště jeho einherjů je navěky jednadvacet, nebo šestnáct, nebo šedesát.

Můj trpasličí kamarád Blitzen ten vstup zvlášť nesnášel. Po každé, když jsem se zmínil o Forever 21, spustil o tom, že *jeho* móda je mnohem lepší. A něco o dolních lemech.

Prošel jsem oddělením dámského prádla, vysloužil si divný pohled od prodavačky a pak se vnořil do stojanu sportovního oblečení a vynořil se v jedné z heren hotelu Valhala. Zrovna tam probíhal turnaj v kulečnicku, který vikingové hrají s kopími místo tágy. (Tip: nikdy nestůjte za vikingem, když hraje.) Erik

Zelený z patra sto třicet pět mě vesele pozdravil. (Odhaduju, že asi tak dvaasedmdesát procent obyvatelstva Valhaly se jmenuje Erik.)

„Vítej, Magnusi Chasi!“ Ukázal mi na rameno. „Máš tam nějaký hadřík.“

„Á, dík.“ Stáhl jsem legíny na jógu, které se mi zachytily na tričku, a hodil je do nádoby označené K NÁVRATU DO SKLADU.

Pak jsem odkráčel najít kamarády.

Procházet hotelem Valhala se nikdy neomrzí. Aspoň mě to pořád bavilo a einherjové, kteří tu žili stovky let, říkali to samé. Díky moci Ódina nebo magii severských bohů, nebo prostě jen proto, že jsme tu měli i vlastní pobočku IKEA, se výzdoba pořád měnila, ale vždycky zahrnovala spoustu kopí a štítů a na můj vkus trochu moc vlčích motivů.

Najít výtah si žádalo bloudit chodbami, které od rána změnily velikost a směr, místnostmi, které jsem nikdy předtím neviděl. V jedné obrovské dubem obložené hale hráli válečníci shuffleboard s bitevními štíty místo kamenů a odráželi je vesly. Mnoho hráčů mělo dlahy na nohách, ruce v závěsu a obvazy na hlavách, protože – samozřejmě – einherjové hrají shuffleboard na život a na smrt.

V hlavní hale ležel nový koberec temně rudé barvy, který výborně schová krvavé skvrny. Na stěnách teď visely tapiserie s valkýrami letícími do bitvy s ohňovými obry. Byla to krásná práce, ale znervózňovala mě ta spousta loučí na zdech kolem. Hotelu Valhala je bezpečnost dost ukradená. Nerad bych uhořel. (To je jeden z mých nejneoblíbenějších způsobů smrti, spolu s udušením mátovými bonbony po večeři v jídelní hale.)

Vyjel jsem výtahem do devatenáctého patra. Hudba ve výtahu

se bohužel nezměnila. Už jsem se dostával do stadia, kdy bych mohl zpívat spolu s Frankem Sinatrou v norštině. Aspoň že bych byl tak nízko. Jezdit až někam nad stovku, asi zešílím.

V devatenáctém patře vládlo divné ticho. Z pokoje Thomase Jeffersona mladšího se nelinuly žádné zvuky násilných videoher. (Mrtví vojáci z občanské války *milují* videohry skoro stejně, jako dobývají kopce.) Neviděl jsem žádné známky toho, že by Mallory Keenová cvičila házení nožů na chodbě. Pokoj Nedorosta Gundersona byl otevřený, zrovna ho uklízelo hejno havranů, kroužili nad jeho knihovnou a sbírkou zbraní a oprašovali knihy a bitevní sekery. Ten pořizek nikde.

Můj pokoj byl čerstvě uklizený. Postel ustlaná. V ústředním atriu byly prořezané stromy a posekaná tráva. (Nikdy jsem nezjistil, jak havrani ovládají sekačku.) Na konferenčním stolku ležel vzkaz napsaný úhledným Týdžejovým písmem:

Jsme v doku číslo 23, šesté podzemní patro. Sejdeme se tam!

Televize byla naladěná na kanál hotelu Valhala a vysílala seznam odpoledních událostí: racquetball, kulomet game (jako laser game, jenom s kulomety), malování vodovkami, italské vaření, broušení mečů pro pokročilé a cosi zvané flyting – všechno na život a na smrt.

Toužebně jsem zíral na obrazovku. Nikdy dřív mě nelákalo malovat vodovkami na život a na smrt, ale teď bych si dal říct. Znělo to mnohem líp než výlet, který jsem se chystal podniknout z doku číslo třiadvacet, šesté podzemní patro.

Ale jedno po druhém: osprchoval jsem se a smyl ze sebe pach bostonského přístavu. Převlékl jsem se do čistého. A vzal si vak na cestu: potřeby na táboření, základní zásoby a samozřejmě čokoládové tyčinky.

I když bylo moje hotelové apartmá příjemné, moc osobních věcí jsem tam neměl – jenom pár oblíbených knížek a fotky z mé minulosti, které se kouzlem objevovaly a postupně zaplňovaly krbovou římsu.

Hotel neměl být domov navěky. My einherjové tu možná strávíme celá staletí, ale je to jenom zastávka na naší cestě k ragnaröku. Celý hotel vyzařoval pomíjivost a očekávání. *Jenom se tu moc nezabydluj*, jako by říkal. *Každou chvíli může přijít tvá poslední smrt při soudném dnu. Hurá!*

Prozkoumal jsem svůj odraz ve vysokém zrcadle. Nevěděl jsem vlastně, proč to dělám. Ty dva roky, co jsem žil na ulici, jsem se o to, jak vypadám, nijak zvlášť nestaral. Poslední dobou mě ale Alex pořád nemilosrdně popichoval/a, a tak jsem si na to dával víc pozor.

A navíc, když se ve Valhale čas od času nekontrolujete, klidně se vám stane, že budete chodit celé hodiny s havraním razítkem na rameni, se šípem v zadku nebo s legínami na jógu kolem krku.

Turistické boty: mám. Nové džíny: mám. Zelené tričko hotelu Valhala: mám. Prošívanou bundu, vhodnou na výpravy do chladných vod a padání z ráhen: mám. Runový přívěsek, který se dokáže proměnit v kouzelný meč se zlomeným srdcem: mám.

Po životě bezdomovce jsem nebyl zvyklý na tak čistý obličej. A už vůbec ne na nový sestřih, který mi udělal Blitz při naší první výpravě do Jotunheimu. Od té doby, jakmile mi vlasy začaly zase přerůstat, mi je Alex zase přistříhl/a, nechal/a ofinu přesně tak dlouhou, aby mi padala do očí, a vlasy sahaly vzadu k límci. Navykl jsem si na mnohem rozcuchanější a nepoddajnější vlasy, ale Alex mi ty prameny mordoval/a s takovou škodolibou radostí, že jsem nedokázal odmítnout.

Dokonalý! říkal/a. Teď aspoň vypadáš, jako že jsi upravený, a ten ksicht není vidět!

Vsunul jsem si Randolphův zápisník do batohu spolu s poslední věcí, kterou jsem se moc snažil nezapomenout – hedvábný kapesník, který jsem dostal od táty.

Povzdechl jsem si na Magnuse v zrcadle. „No, pane, měl byste jít. Kamarádi se už nemůžou dočkat, až se vám vysmějou.“

„Tady je!“ křikl Nedorost Gunderson, výjimečný mezi berserky, mluvčí očividného.

Řítil se ke mně jako přítulný kamion. Vlasy měl ještě divočejší, než jsem míval já. (Dal bych ruku do ohně za to, že si je zkracuje sám, potmě a bojovou sekerou.) Dneska měl tričko, což byl nezvyk, ale paže pořád připomínaly divočinu svalů a tetování. Na zádech si nesl bojovou sekeru zvanou Bojová sekera a v pouzdrech na kožených kalhotách půl tuctu nožů.

Objal mě a zvedl ze země, možná zkoušel, jestli mi rupne hrudní koš. Postavil mě a poplácal mě po pažích, očividně spokojený.

„Připravený na výpravu?“ zaburácel. „Já jo!“

Od kraje kanálu, kde smotávala lana, zavolala Mallory Keenová: „Nech toho, ty křupane! Pořád si myslím, že jsme si z tebe měli udělat kormidelní ploutev.“

Nedorostovi naskákaly na tvářích červené fleky, ale díval se dál na mě. „Snažím se ji nezabít, Magnusi. Fakt jo. Ale je to *strašná* fuška. Radši půjdu něco dělat, ať neprovedu něco, čeho budu litovat. Máš ten kapesník?“

„No jo, ale –“

„Šíkula. Čas jsou peníze!“

Odklusal zpátky do doku a začal se probírat svými zásobami – velkými plátěnými pytli, jistě nacpanými jídlem, zbraněmi a spoustou náhradních kožených kalhot.

Prohlédl jsem si ten prostor. U stěny vlevo protékala kanálem řeka, na jednom konci se vynořovala z tunelu jako vlak a mizela v tunelu na druhé straně. Klenutý strop byl z leštěného dřeva, zesiloval hukot řeky a já si připadal, že stojím ve starém sudu na kořenové pivo. Podél doku se válely zásoby a zavazadla a čekaly na loď, aby se mohly naložit.

Na druhém konci prostoru stál Thomas Jefferson mladší, hluboce zabraný do hovoru s manažerem hotelu Helgim a jeho pomocníkem Hundingem, všichni tři si prohlíželi nějaké listiny na psací desce. Protože mám k papírování odpor a k Helgimu taky, šel jsem za Mallory, která teď cpala železné háky do pytle z režného plátna.

Měla na sobě černé kožešiny a černý denim, rudé vlasy si stáhla dozadu do přísného uzlu. Ve světle pochodní její pihy oranžově zářily. U boků měla jako obvykle svou věrnou dvojici nožů.

„Všechno dobrý?“ zeptal jsem se, protože to samozřejmě dobrý nebylo.

Zakabonila se. „Nezačíněj ještě ty, pane –“ Řekla nějaké galské slovo, které jsem neznal, ale věděl jsem jistě, že to neznamená *nejdražší příteli*. „Čekáme na tebe a na loď.“

„Kde je Blitzen a Hearthstone?“

Už to bylo pár týdnů, co jsem naposled viděl své kámoše trpaslíka a elfa, a těšil jsem se, že poplují s námi. (Jedno z mála, na co jsem se těšil.)

Mallory netrpělivě zahučela: „Vyzvedneme je po cestě.“

To mohlo znamenat, že se zastavíme někde v Bostonu, nebo taky v jiném světě, ale Mallory nevypadala, že má náladu to vysvětlovat. Podívala se za mě a zamračila se ještě víc. „A co Alex a Samirah?“

„Alex říkal, že nás doženou.“

„No tak jo.“ Mallory na mě mávla. „Tak nás pojď odepsat.“

„Odepsat?“

„Jo...“ Procedila to slovo skrz zuby, aby mi neušlo, za jakého trotha mě považuje. „U Helgiho. U manažera. Mazej!“

Protože pořád držela plnou hrst háků, poslechl jsem ji.

Týdžej měl nohu opřenou o bednu se zásobami, pušku na zádech. Na kabátci armády Unie se mu leskly mosazné knoflíky. Ťukl si do čepice na pozdrav. „Právě včas, příteli!“

Helgi a Hunding si vyměnili nervózní pohled jako vždycky, když Ódin oznámí nějakou motivační akci pro utužení kolektivu zaměstnanců hotelu.

„Magnusi Chasi,“ oslovil mě Helgi a zatahal se za huňatou bradu, která připomínala cosi přejetého na silnici. Vězel ve svém obvyklém tmavě zeleném proužkovaném obleku, myslel si asi, že v něm působí jako profesionál odvětví služeb, ale ve skutečnosti vypadal prostě jako viking naditý do proužkovaného obleku. „Už jsme si začínali dělat starosti. Příliv bude vrcholit každou chvíli.“

Podíval jsem se na vodu ženoucí se kanálem. Věděl jsem, že se Valhalou proplétá několik podzemních řek, ale nechápal jsem, jak na nich může být příliv. Taky jsem netušil, jak by se mohla hladina zvednout a nezaplavit celou místnost. Na druhé straně, mluvím tu se dvěma mrtvými vikinky a vojákem z občanské války, takže bych měl logiku poslat k ledu.

„Promiňte,“ omluvil jsem se. „Byl jsem...“

Neurčitě jsem mávl, snažil se naznačit, že jsem četl záhadné zápisky, zabíjel vlky a lámal si nohu v bostonském přístavu.

Týdžej prakticky vibroval vzrušením. „Máš tu loď? Nemůžu se *dočkat*, až ji uvidím!“

„No jo.“ Začal jsem se hrabat v batohu, ale kapesník mi zřejmě zapadl až na dno.

Hunding zalomil rukama. Uniformu hotelového pikolíka měl špatně zapnutou, jako by ráno při oblékání pospíchal. „Neztratil jsi ji, že ne? Ach, já tě varoval, ať nenecháváš kouzelné předměty bez dohledu v pokoji! Říkal jsem uklízecím havranům, ať se toho nedotýkají. ‚Je to válečná loď!‘ řekl jsem jim. ‚Žádný ubrousek!‘ Ale oni ji pořád chtěli dát do prádla. Jestli se ztratila –“

„Tak to bude na tvoji odpovědnost,“ zavrčel na něj Helgi. „Devatenácté patro je *tvůj* úsek.“

Hunding sebou škubl. Mezi ním a Helgim se už několik staletí táhl spor. Manažer vítal každou příležitost, jak Hundingovi přidělit směny navíc při vyhazování odpadků do spalovny nebo splachování doupat lindormů.

„Klid.“ Vytáhl jsem kapesník. „Vidíte? Tady je. A Hundingu, tohle je pro vás.“ Věnoval jsem mu jednu čokoládovou tyčinku. „Díky, že jste mi hlídal pokoj, co jsem byl pryč.“

Poslíčkovi se zamlžily oči. „Chlapče, ty jsi třída. Můžeš si nechávat v pokoji kouzelné předměty bez dozoru, kdy se ti zlíbí!“

„Hmm.“ Helgi se zamračil. „Takže, Magnusi Chasi, potřebuju, aby ses odepsal.“ Vrazil mi do ruky desky. „Přečti si to pečlivě a každou stranu podepiš.“

Prolistoval jsem si tucet stránek hustě psaných jazykem smluv. Přeskakoval jsem fráze jako *V případě smrti způsobené útokem*

veverky nebo *Majitel* nenese odpovědnost za roztrhání na kusy mimo *sídlo*. Není divu, že kamarádi radši opouštějí hotel bez povolení. Propouštěcí formuláře jsou vážně brutální.

Týdžej si odkáslal. „Tak, Magnusi, než to uděláš, co kdybych nachystal loď? Můžu? Jsem připravený vypustit tento regiment na cestu!“

To jsem viděl. Byl obtížený váčky s municí, tornami a polními lahvemi na třicetidenní pochod. Oči se mu leskly stejně jako jeho bajonet. Na devatenáctém patře představoval Týdžej většinou hlas rozumu, a tak jsem byl rád, že ho mám s sebou, i když se nechal trochu moc unášet přímými frontálními útoky a nepřátelskými pozicemi.

„Jo,“ kývl jsem na něj. „Jasně, člověče.“

„JUCH!“ Vyškubl mi kapesník z ruky a pospíchal k doku.

Podepsal jsem propouštěcí formuláře a pokoušel se nezadrhnout se na klauzulích o rozhodčím řízení v případě, že shoříme v ohni Múspellheimu nebo se necháme rozdrtit na prach mrazičnými obry. Podal jsem desky zpátky Helgimu.

Manažer se zamračil. „Vážně sis to všechno přečetl?“

„No... jistě. Umím číst rychle.“

Helgi mi stiskl rameno. „V tom případě hodně štěstí, Magnusi Chasi, syne Freyův. A pamatuj, *musíš* se postarat, aby Lokiho loď *Naglfar* nevyplula o slunovratu –“

„Já vím.“

„– jinak začne ragnarök.“

„Jasně.“

„Což by znamenalo, že by naše renovace hodovní síně zůstaly nedokončené a *nikdy* bychom nezavedli vysokorychlostní internet na patře dvě stě čtyřicet dva.“

Zachmuřeně jsem přikývl. Nepotřeboval jsem, aby mě ještě ke všemu tížila odpovědnost za internetové připojení celého patra. „My to dokážeme. Žádné obavy.“

Helgi se zatahal za vousy. „Ale pokud odstartujete ragnarök, mohli byste se prosím vrátit co nejdříve, nebo nám poslat textovku?“

„Dobře. Hm, textovku?“

Pokud jsem věděl, hotelový personál používal jen havrany. S mobily si neporadil. Nikdo z nich dokonce neměl ani číslo. Ale to jim nebránilo o tom mluvit.

„Budeme potřebovat, aby se všichni odepsali, než vytáhneme do soudného dne,“ vysvětloval Helgi. „Urychleně vyřídit jejich smrt. Pokud se sem nestihnete vrátit, můžete vyplnit průzkumný dotazník online. A pokud byste byli tak laskavi a označili hodnocením *výtečně* cokoli, co se bude týkat manažera, moc bych to ocenil. Ódin to čte.“

„Ale když stejně všichni umřeme –“

„Hodný.“ Poplácal mě po rameni. „Tak, přeju bezpečnou – hm, úspěšnou cestu!“

Zastrčil si desky pod paží a odkráčel, nejspíš zkontrolovat renovace v hodovní síni.

Hunding si povzdechl. „Ten člověk nemá kouska citu. Díky za čokoládu, chlapče. Škoda, že jsem pro tebe nemohl udělat víc.“

Hlava mě zabrněla, něco mě napadlo. Během mého pobytu v hotelu se Hunding stal mým nejlepším zdrojem informací. Věděl o všem, co se kde šustlo, znal všechny tajné položky menu hotelové služby a to, jak se dostat z haly na vyhlídkovou plošinu nad hájkem Glasir a nemuset přitom projít dlouhou řadou obchodů se suvenýry. Byl chodící Vikingpedia.

Vytáhl jsem Randolphův zápisník a ukázal mu poslední stránku. „Nevíte náhodou, co znamená tohle slovo?“ Ukázal jsem na *mjóð*.

Hunding se zasmál. „To je *medovina*, co jiného!“

„Aha. Takže s kočkami to nemá nic společného.“

„Co prosím?“

„Ale nic. A co tohleto jméno – Bolverk?“

Hunding sebou škubl tak, až upustil čokoládovou tyčinku. „Bolverk? Ne. Ne, ne, ne. Co je to vlastně za knížku? Proč bys –?“

„Uff!“ křikl Nedorost od mola. „Magnusi, potřebujeme tě tady, fofrem!“

Řeka začala nabývat, pěnila a vyskakovala přes okraj kanálu. Týdžej zoufale mával kapesníkem a křičel: „Jak to funguje? Jak to funguje?“

Nenapadlo mě, že tahle skládací loď, dárek od mého táty, účinkuje jenom se mnou. Rozběhl jsem se na pomoc.

Mallory a Nedorost se hnali posbírat si zásoby.

„Máme nanejvýš minutu, než se přizione příliv!“ ječel Nedorost. „Loď, Magnusi! Honem!“

Vzal jsem kapesník a pokoušel se ustálit třesoucí se ruce. Nacvičoval jsem si párkrát ten trik s rozložením lodě na klidnější vodě, jednou sám a jednou s Alexem, ale pořád se mi nechtělo věřit, že to vážně funguje. A rozhodně jsem se netěšil na výsledek.

Máchl jsem kapesníkem k vodě. Jakmile se dotkl hladiny, rohy se rozvinuly a rozvíjely se pořád dál. Bylo to jako dívat se na stavění z lega na zrychleném videu. Než jsem se stačil podruhé nadechnout, kotvila už v kanále vikingská loď a bouřlivá voda se jí valila kolem zádi.

Jak se dalo čekat, nikdo mě nepochválil za její krásně zdobený trup, za složité vikingské štíty lemující zábradlí ani za pět řad vesel, zatažených, zajištěných a připravených k akci. Nikdo neupozornil, že je hlavní stěžej sklápěcí, aby loď mohla proplout tunelem a nerozlomila se. Nikdo nezalapal po dechu nad krásou vyřezané figury draka ani nepochválil to, že loď je mnohem delší a prostornější než normální vikingské plavidlo, dokonce ani to, že má kryté podpalubí, abychom nemuseli spát na dešti a větru.

První poznámka Mallory Keenové zněla: „Co je to za pošahanou barvu?“

Týdžej se zamračil. „Proč je –?“

„Já nevím!“ zakvílel jsem. „Já *nevím*, proč je žlutá!“

Můj otec Frey mi tu loď poslal před několika týdny a ujistil mě, že je to dokonalé plavidlo pro naši výpravu. Odveze nás, kam potřebujeme. Ochrání nás i v těch nejzrádnějších vodách.

Kamarádi byli tehdy nadšení. Věřili mi, i když jsem jim naši kouzelnou loď nechtěl ukázat předem.

Ale proč, proč sakra musel otec vybrat takový kanárčí odstín?

Všechno na ní bylo žluté, až to tahalo oči: provazy, štíty, trup, plachta, kormidlo, dokonce i ten drak. Pokud vím, i kýl dole byl žlutý, což znamenalo, že oslepíme všechny ryby po cestě.

„No, to je teď jedno,“ utrousil Nedorost a mračil se na mě, jako by to jedno nebylo. „Nakládejte! Honem!“

Z tunelu proti proudu se rozléhal rachot, jako by se blížil nákladní vlak. Loď narazila na molo. Nedorost hodil na palubu naše zásoby a Týdžej vytáhl kotvu, zatímco Mallory a já jsme vši silou einherjů drželi lana.

Zrovna když Nedorost přesunul na palubu poslední pytle, vyrazila z tunelu za námi stěna vody.

„Jedéém!“ zaječel Týdžej.

Skočil na palubu, vlna se nám opřela do zádi a postrčila nás dopředu jako kopanec sedmdesátitunové muly.

Naposledy jsem se ohlédl za dokem. Pikolík Hunding stál po kolena hluboko ve vodě, svíral čokoládovou tyčinku a zíral na mě, jak se řítíme do tmy, tvář bledou šokem, jako by po všech těch staletích s mrtvými ve Valhale konečně uviděl opravdového ducha.

Mám zlé sny o nehtech na nohou

ŘEKY MÁM RÁD TAKOVÉ JAKO SVÉ SOUPEŘE – pomalé, široké a líné.

Málokdy se mi to splní.

Naše loď sjížděla peřeje skoro v úplné tmě. Kamarádi se motali kolem po palubě, chytali provazy a zakopávali o vesla. Loď se kolébala ze strany na stranu, až jsem si připadal, že surfuju na kyvadle. Mallory plnou silou objímala kormidlo a snažila se nás udržovat uprostřed proudu.

„Nestůj tam jen tak!“ zaječela na mě. „Pomoz mi!“

To staré rčení platí: žádný námořní výcvik nepřežije první kontakt s vodou.

Jsem si skoro jistý, že je to staré rčení.

Všechno, co jsem se naučil od Percyho Jacksona, se mi vykouřilo z hlavy. Zapomněl jsem, i kde je vlevo a kde vpravo, zád' a před'. Zapomněl jsem, jak odrážet útoky žraloků a jak správně padat z ráhna. Poskakoval jsem po palubě, křičel: „Pomáhám! Pomáhám!“ a neměl ani páru, co dělat.

Zvířenou vodou jsme profrčeli tunelem strašlivou rychlostí, náš sklopený stěžeň se taktak vešel pod strop. Špičky vesel

škrábaly o kamenné zdi, nechávaly za sebou stopy jasně žlutých jisker, až to vypadalo, jako by kolem nás bruslily víly.

Týdžej proběhl kolem mě na příď a málem mě propíchl bajonetem. „Magnusi, podrž to lano!“ křikl a zamával neurčitě rukou.

Popadl jsem nejbližší kus lanoví a zatáhl jsem, co to šlo, doufal jsem, že držím správné lano, nebo aspoň že vypadám, že pomáhám.

Proskákali jsme sérií peřejí. Zuby mi klapaly jako telegraf. Mrazivé vlny se lily přes štíty u zábradlí. Pak se tunel rozšířil a my jsme lízli skálu, která se tam zjevila bůhvíodkud. Loď se otočila kolem dokola. Řítili jsme se vodopádem k jisté smrti, a jak se vzduch kolem nás měnil ve studenou zamlženou polévku... všechno ztemnělo.

Fantastická chvíle na vizi!

Zjistil jsem, že stojím na palubě jiné lodi.

V dále lemovaly ledovcové útesy široký záliv mramorovaný ledem. Vzduch byl tak studený, že mi na rukávech bundy praskala námraza. Pod nohama se místo dřevěných prken táhl hrbatý povrch, leskle šedý a černý jako krunýř pásovce.

Celá loď, vikingské plavidlo velké jako letadlová loď, byla ze stejného materiálu. A já bohužel věděl, co to je – ostríhané nehty z prstů na nohou a na rukou neuctívaných mrtvých, miliardy a miliardy odporných zombích nehtů, všechny spojené dohromady kouzlem ďábelského pedikéra, až vytvořily *Naglfar*, Loď z nehtů, známou také jako Loď mrtvých.

Nade mnou se v mrznoucím větru třepotaly šedé plachty.

Po palubě se šouraly tisíce vysušených lidských skořápek v rezavém brnění: *draugrové*, vikingští zombiové. Mezi nimi si

vykračovali obři, křičeli rozkazy a kopali do nich, aby se zformovali. Koutkem oka jsem zachytil i záblesky něčeho tmavšího: nehmotné stíny, což mohli být vlci nebo hadi nebo kostry koní z kouře.

„Podívejme se, kdo je tady!“ ozvalo se zvesela.

Přede mnou v bílé uniformě námořního admirála stál sám Loki. Vlasy barvy podzimního listí mu vykukovaly zpod okrajů placaté důstojnické čepice. Výrazné duhovky se leskly jako prstence ztvrdlého jantaru a dusily ubohé uvězněné zornice. I přes poďobanou trosku obličej, poničenou tím, jak mu po staletích mezi oči kapal hadí jed, přes zjizvené a zkroucené rty, kdysi sešité k sobě vzteklým trpaslíkem, se Loki usmíval tak vřele a přátelsky, že se to skoro nedalo neopřít.

„Přišel jsi mě navštívit?“ zeptal se. „Skvělé!“

Snažil jsem se na něj rozkřiknout. Chtěl jsem mu vynadat, že nechal zabít mého strýce, že mi zničil život a způsobil mi šestiměsíční bolení břicha, ale jako bych měl krk zalitý vlhkým cementem.

„Nemáš co říct?“ zasmál se Loki. „To je dobře, protože já ti toho musím říct *spousta*. Nejdřív přátelské varování. Vážně bych si pořádně rozmyslel, jestli se budu řídit plánem starého Randolpha.“ Tvář se mu stáhla falešným soucitem. „Obávám se, že ten chudák byl ke konci už trochu senilní. Musel by ses zbláznit, abys ho poslechl!“

Chtělo se mi Lokiho uškrtit, ale ruce jsem měl divně těžké. Shlédl jsem a viděl, že mi rychle rostou nehty, natahují se k palubě jako kořen hledající půdu. I nohám bylo v botách těsno. Nějak jsem věděl, že i prsty na nohou se mi prodlužují, tlačí se z ponožek a pokoušejí se uniknout z vězení turistických bot.

„Co ještě?“ Loki si poklepal na bradu. „Á, ano! Podívej se!“

Ukázal za hordy šourajících se zombiů, máchl rukou přes záliv, jako by mi předváděl úžasnou cenu, kterou jsem právě vyhrál. Na zamlženém obzoru se jeden ledovcový útes začal lámat, do vody z něj padaly obrovské pláty ledu. Zvuk ke mně dolehl o vteřinku později: tlumený rachot jako hrom za hustými mraky.

„Paráda, co?“ Loki se ušklíbl. „Ten led se rozpouští mnohem rychleji, než jsem myslel. *Miluju* globální oteplování! Budeme moct vyplout do konce týdne, takže vlastně už teď je to pro tebe pozdě. Být sebou, otočím se a vrátím se do Valhaly. Máš jenom pár dní, měl by sis je užít, než začne ragnarök. Třeba si dopřát pořádnou lekci jógy!“

Mé vzpurné nehty se dostaly k palubě. Vpletly se do lesklého šedého povrchu, táhly mě dolů, nutily se sehnout. Nehty na nohou prorazily špičky bot. Uvěznily mě na místě a nehty mrtvých začínaly vyrážet nahoru jako mladé stromky, dychtivě se kroutily kolem tkaniček mých bot a vinuly se mi kolem kotníků.

Loki na mě shlédl s milým úsměvem, jako by pozoroval první krůčky batolete. „Ano, je výtečný týden na soudný den. Ale jestli trváš na tom, že mě vyzveš...“ Povzdechl si a zavrtěl hlavou, jako by chtěl říct: *Vy pošetilá děcka a ty vaše výpravy*. „Pak z toho *prosím* vynech moje děti, ano? Chudák Sam a Alex. Mají za sebou dost utrpení. Pokud ti o ně jde... No, tahle výprava je zničí. To ti garantuju. Vůbec *netuší*, co je čeká!“

Padl jsem na kolena. Už jsem nepoznal, kde končí moje nehty a začíná loď. Roztřepené výrůstky šedého a černého keratinu se mi stahovaly kolem kotníků a zápěstí, poutaly mě k palubě, ovinovaly se mi kolem končetin, táhly mě dolů do struktury samotné lodi.

„Opatruj se, Magnusi!“ křikl Loki. „V každém případě si zas brzo promluvíme!“

Drsná ruka mi sevřela rameno a vytrhla mě ze spánku.

„Magnusi!“ křičel Nedorost Gunderson. „Vzpamatuj se, človče! Chyť veslo!“

Ocitl jsem se zase na palubě naší jasně žluté lodi. Neslo nás to bokem studenou hustou mlhou, proud nás táhl doleva, kde řeka padala do burácející temnoty.

Spolkl jsem vlhký cement, který mi ucpával krk. „Další vodořád?“

Mallory sebou žuchla na lavici vedle mě. „Jo, ten, co nás pošle rovnou do Ginnungagapu a zabije nás. Už se cítíš na veslování?“

Týdžej a Nedorost zabrali lavici před námi. Všichni čtyři jsme veslovali vši silou, obraceli se doprava a táhli loď od té propasti. Ramena mi hořela. Svaly na zádech ječely na protest. Konečně jsme ten hukot nechali za sebou. Mlha se spálila a já uviděl, že jsme v bostonském přístavu, nedaleko lodi *Constitution*. Po levici jsem měl cihlové řadové domky a věže kostela Charlestownu.

Týdžej se obrátil a ušklíbl se. „Vidíš? To nebylo špatný!“

„Jasně,“ řekla Mallory. „Akorát že jsme málem přepadli z kraje světa a nechali se vypařit.“

Nedorost se protáhl. „Je mi, jako bych zrovna vynesl slona na Bunker Hill, ale všichni jste byli dobří...“ Nedořekl, když uviděl mou tvář. „Magnusi? Co je?“

Díval jsem se na svoje třesoucí se ruce. Bylo mi, jako by mi nehty pořád rostly a pokoušely se najít si cestu zpátky k Lodi mrtvých.

„Měl jsem takovou malou vizi,“ zabručel jsem. „Dejte mi chvílku.“